

אביטוד נפלאות

בס"ד, פרשת נצבים - ראש השנה תשפ"ג, גיליון 21

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

המלכת ה' מתוך אהבה

מוכנים להיות נתינים נאמנים של מלכנו, כאלה שהוא יוכל להתפאר בהם.

לאחר מכן עלינו להפנות את המבט מתיקון המעשים שלנו, אליו יתברך. להכיר בכך ש"אין מלך בלא עם" ולכן ה' זקוק לנו כדי לגלות את המלכות שלנו.

ולבסוף - וכאן עיקר החידוש, על פי ספר הזוהר - אנחנו מכירים בכך שאם הוא יתברך המלך, סימן שאנחנו... המלכה. ולכן עלינו להתנהג כמלכה. להתקשט ולהתייפות בהתאם. להיות לו לרעייה אוהבת, תומכת ושותפה מלאה לחזון שלו. התפילות שלנו אינן עוד תחנונים על נפשנו, אלא "עצות" אכפתיות: מלכנו האהוב, טוב לך וראוי לך וכדאי לך למלוך על כל העולם כולו בכבודך.

כשעומדים כך מול ריבוננו של עולם, התפילות נעשות רוויות שמחה וחיות. אפילו בקשת הסליחה - כל מטרתה ליישר את ההדורים בין המלך והמלכה ולחזק את הזוגיות שלהם.

בואו ננסה את זה פעם אחת: לא נשאל מה ה' יכול לעשות בשבילנו, אלא מה אנחנו יכולים לעשות בשביל ה'.

ניסיתם פעם להתרים לפרויקט צדקה או למוסד הלימודים שלכם? אתם ודאי זוכרים כמה היססתם לפני כל שיחת טלפון, כמה הסתבכתם במילים וחששתם מהתגובה. עכשיו קחו את חוסר הנעימות הזה, הכפילו אותו פי כמה, ותקבלו את מה שלכאורה מצופה מאיתנו לקראת הימים הנוראים.

קשה לעמוד מול ה' כמו קבצנים כפופי גן, להתחנן על בנים, בריאות ופרנסה. זה ממלא אותנו חרדה ומכווץ אותנו. ואנחנו יודעים את האמת המרה - מצד מעשינו אנו דלים וריקים.

אבל ישנה אפשרות אחרת. במקום שעבודת ה' שלנו תעסוק במה שאנחנו צריכים מאת ה', היא יכולה להתמקד במה שהוא צריך מאתנו. אנחנו יכולים לצאת קצת מעצמנו ולחשוב על העולם כמו שה' חפץ לראות אותו. כאן אנחנו עוסקים באכפתיות בהמלכת ה', זקופים ומלאי חיות. אנחנו ממליכים אותו לא רק עבורנו אלא גם עבורו.

בגיליון שלפניכם נתבונן איך בונים את תודעת ההמלכה הזו, בשלוש קומות זו על גבי זו.

תחילה עלינו לתקן את עצמנו, להסכים לנהל את חיינו כפי שהמלך ברוך-הוא חפץ. אנחנו

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	כ	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ה	ך

שלושה סיפורים נפתחים

שה' אינו מלכו הוא עולם ללא תורה ומצוות. נקודת המלכות היא ציווי לבחור בטוב ולמאוס ברע, וממילא נובע ממנה גם הדין.

"שלושה ספרים נפתחים בראש השנה: אחד של רשעים גמורין, ואחד של צדיקים גמורין, ואחד של בינוניים". רגילים לחשוב עליהם כשלושה ספרים ריקים שבהם נכתבים שמות בני האדם לפי מעשיהם. אך אפשר לפרש שכל ספר מספר סיפור מסוים – דווקא בהקשר של רצון ה' למלוך על עולמו:

בסיפור של הצדיקים ה' רוצה להיות מלך. הצדיקים, המקיימים את רצונו, מעוררים אצלו רצון להתגלות וחשק למלוך על העולם.

הסיפור של הרשעים הוא בדיוק הפוך – בסיפור שלהם ה' איננו רוצה להיות מלך. הרשע אינו מעוניין שה' יתגלה בעולם, ו"כמים הפנים לפנים" – עולם של רשעים לא עושה לה' "חשק" למלוך עליו. ואז "עולם כמנהגו נוהג", הטבע מתקיים כסדרו, וה' נשאר "אל מסתתר".

הסיפור של הבינוניים נמצא בתווך. כביכול ה' עוד לא הכריע האם למלוך על העולם.

"וְעַמְּךָ כָּלֶם צְדִיקִים", כולנו רוצים להכתיר את ה' למלך ולהיכתב בספר המספר את **סיפור הצדיקים**. בהכתרת ה' למלך יש כמה דרגות, שכל אחת מהן צובעת את עבודת ראש השנה בגוון שונה וייחודי.

ראש השנה הוא יום הדין, ובו כל אדם נידון על מעשיו וגורלו נקבע לשנה החדשה. בהקשר זה, המאמץ העיקרי מתמקד בתיקון עצמי במטרה לזכות בדין. "שפרו מעשיכם", וכך ייחתם דינכם לחיים טובים ולשלום.

אכן, חז"ל מלמדים כי בראש השנה מתרחש דבר עיקרי נוסף – הכתרת ה' למלך על כל הארץ. או כפי שאנחנו אומרים זאת בנוסח התפילה "וּבוֹ תִּנָּשֵׂא מַלְכוּתְךָ וּיְפוֹן בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ וְתִשָּׁב עָלָיו בְּאַמְתּוֹ". בחסידות מודגש שההמלכה היא עיקר עבודת היום, כפי שעולה מנוסח תפילות ראש השנה. ההכתרה אינה מתרחשת מאליה, אנו נוטלים בה חלק פעיל – פונים אל ה' כ"המלך הקדוש", תוקעים בשופר, אומרים פסוקי "מלכויות" וזועקים "מְלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּכָבוֹדְךָ".

כולנו רוצים להכתיר את ה' למלך ולהיכתב בספר המספר את הסיפור של הצדיקים.

תפקיד ה' כ"מלך העולם" אינו מובן מאליו. הוא יכול להיות הבורא וגם להשגיח על כל פרט מבלי להיות מלך – לשם מה הוא צריך את התפקיד הזה? המלכות מתבטאת בציווי המלך לעמו. עולם

לסיכום: עיקר עבודת ראש השנה הוא המלכת ה'.
להיכתב בספרן של צדיקים' פידוש
לספר שה' רוצה למלוך על העולם ולהכתיר אותו.

התיקון העצמי

עניין חידוש המלוכה מספר שמואל: אחרי ניצחון שאול המלך במלחמת יבש גלעד, העם אומר: "לָכֹן וַיִּגְלַךְ הַגִּלְגָּל וַיִּנְחַדֵּשׁ שָׁם הַמְּלוּכָה". שאול כבר היה מלך, אולם העם הביע את המחויבות שלו מחדש. במדרש 'פרקי היכלות' מובא שבשעה שעם

היסוד של עבודת ה' הוא "קבלת עול מלכות שמים". ה' הוא מלך העולם, ועלינו מוטל להיות עבדיו ולעשות את רצונו. במהלך השנה אנו שוכחים את מלכות ה', וכעת הגיע הזמן לחדש את המלוכה – לקבל את הנהגתו ולחיות בהתאם. אנו מכירים את

לפי זה, עיקר העבודה בהמלכת ה' בראש השנה היא הנכונות שלי להיות עבד ה'. התיקון העצמי. שינוי פנימי ואישי לטובה

להשתפר ולתקן את מעשינו. במקום ללכת אחרי
"מלך אביון" אנו מכתירים עלינו "מלך עליון" בקבלת
עול מלכות שמים.

לסיכום: המלכת ה' הפשוטה ביותר היא "קבלת עול מלכות שמים".
ה' הוא מלך העולם, ועלינו מוטל לתקן את עצמנו ולהפוך לנתיני הנאמנים.

תחנה שלישית

למען המלך

עד כה הנחנו שמלכות ה' היא מציאות שאינה
תלויה בנו. כל שמוטל עלינו הוא להכיר בה, לקבל
את עולה ולכוון את חיינו לאורה. אך העמקה נוספת
מגלה ממד נוסף. מלכות ה' ממש תלויה בנו. טקס
ההכתרה הוא אמיתי, אנו באמת עושים את ה' למלך
על כל הארץ.

הזוהר הקדוש אומר כי אדם המקיים את המצוות
והולך בדרך התורה, הקדוש ברוך הוא אומר עליו:
"כאילו עשאני". כיצד ניתן להבין זאת? איך יכול
להיות שאנו "עושים" את הקדוש ברוך הוא? האמת
המפעימה היא שאכן כך. בראשונים ובספרי הקבלה
והחסידות מובא הביטוי: "אין מלך בלא עם". כלומר,
רק אם אנחנו נחליט להיות העם של הקב"ה, נמליך
אותו עלינו - רק אז הוא יהיה מלך. אם כן, ה' זקוק
לנו, עם ישראל, כדי לגלות ולחשוף את המלכות שלו.

כאשר אנו מקבלים על עצמנו
"עול מלכות שמים" ורוצים
באמת, מכל הלב, שה' יהיה
למלך מתוך נכונות להיות
העם שלו - אנחנו באמת
מייסדים את המלכות.

הזהר הקדוש אומר כי אדם המקיים את המצוות
והולך בדרך התורה, הקדוש ברוך הוא אומר עליו:
"כאילו עשאני". כיצד ניתן להבין זאת? איך יכול
להיות שאנו "עושים" את הקדוש ברוך הוא? האמת
המפעימה היא שאכן כך. בראשונים ובספרי הקבלה
והחסידות מובא הביטוי: "אין מלך בלא עם". כלומר,
רק אם אנחנו נחליט להיות העם של הקב"ה, נמליך
אותו עלינו - רק אז הוא יהיה מלך. אם כן, ה' זקוק
לנו, עם ישראל, כדי לגלות ולחשוף את המלכות שלו.

המלכת ה' בראש השנה על ידינו אינה רק עבודה
של תיקון עצמי והשתפרות. אדרבה! אנו מפנים את
המבט מהבדיקה הפנימית, ומתרכזים בה', ב'תיקון
המלכות' שלו. לא למענו, אלא למענו.

לסיכום: שלב נוסף בהמלכת ה' הוא להפוך אותו למלך.
"אין מלך בלא עם" - אנו עוזבים את התיקון העצמי ומוכנים להיות העם של ה',
ובכך הוא אכן נהיה מלך.

אין מלך בלי מלכה!

אז יש עם, וגם מלך, אבל משהו עדיין חסר. הפער בין העם למלך עמוק, ומותיר את ההמלכה כעבודה מרוחקת וחיצונית. ממד נוסף ומפתיע של המלכת ה' הופך אותה ליוצרת קשר אינטימי וקרוב:

הזוהר הקדוש מגדיר מיהו מלך במשפט מיוחד: "מלכא בלא מטרוניא - לאו איהו מלך ולא איהו גדול". מלך ללא מלכה - אינו 'מלך' ואינו 'גדול'. אין מלך בלי מלכה. דברי הזוהר פותחים צוהר לעומק נוסף בהמלכת ה'.

הזוהר הקדוש מגדיר: מלך ללא מלכה - אינו 'מלך' ואינו 'גדול'. אין מלך בלי מלכה.

כיצד המלכה ממליכה את המלך?

ראשית, המלכה היא האדם הנאמן ביותר למלך. מעניין לשים לב כי בתולדות עם ישראל, בשונה מההיסטוריה של אומות העולם, אין מקרה שבו המלכה מרדה בבעלה המלך. הקשר בין איש לאישה, ביהדות בפרט, מבוסס על נאמנות הדדית ועמוקה. המלכה נאמנת ושותפה למלך, היא 'אשת סודו' המסוגלת לבחון דברים מנקודת מבטו וכך לסייע למלכותו.

מלך הוא לשון 'נמלך' - מתייעץ. כך אומר המדרש שקודם בריאת העולם, הקב"ה "נמלך בנשמותיהם של צדיקים" - התייעץ האם כדאי לברוא את העולם. 'היועצת הראשית' של המלך היא אשתו, המלכה, והוא שואל אותה האם וכיצד כדאי שהוא ימלוך. דוגמא לכך מובאת בגמרא: כאשר רצו למנות את רבי אלעזר בן עזריה לנשיא, הוא הלך ונמלך ברעייתו.

המלכה מעניקה למלך את הרגישות כיצד להנהיג את הממלכה בצורה ראויה ובת-קיום. כאשר יש למלך יוזמה או רעיון חדש, המבחן ליכולת ליישם אותם בקרב העם הוא האם הם 'עוברים' אצל המלכה ומתקבלים על דעתה. בכלל, בשגרת

המלכות, המלכה נותנת עצות טובות למלך. כך אמר ה' לאברהם - "כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלַיךְ שָׂרָה שְׁמַע בְּקוֹלָהּ". מלכות המלך מתקיימת בזכות העצות הטובות שהוא מקבל מהמלכה על כל צעד ושעל.

אז מי תהיה המלכה של המלך?

אנחנו, עם ישראל, הננו "המתנדבים בעם" ומוכנים להתמסר ללא שיוור אל המלך. אנו פונים אל ה' כ"אבינו מלכנו", אבל בעקבות משל הדוד והרעיה של שיר השירים אנו יודעים שמלכנו הוא גם דודנו - הדוד הוא המלך והרעיה היא המלכה.

עבודת המלכה בראש השנה

התבוננות זו שופכת אור חדש על עבודת ראש השנה:

כדי להמליך את ה' עלינו להתנהג כמלכה. איננו רק "עם" הממליך מלך מרוחק, אלא אשתו ורעייתו המלכה.

כך עבודת התשובה בראש השנה מקבלת גוון עמוק - המלכה צריכה להיות יפה, מקושטת וראויה למלך. זו מטרת חשבון הנפש והניקיון הפנימי שלנו - להיות נקיים, מקושטים וראויים לה'.

גם התפילות מקבלות אופי אחר - עבד מתחנן על נפשו; אך כמלכה, תפילותינו הופכות לעצות

כדי להמליך את ה' עלינו להתנהג כמלכה. איננו רק "עם" הממליך מלך מרוחק, אלא אשתו ורעייתו המלכה.

טובות. אותן מילים נאמרות, "מֶלֶךְ עַל הָעוֹלָם כָּלֹּ בְּבִוְדָה" - אך המנגינה שונה. אנו יוצאים מהצרכים האישיים ופונים 'להגדיל ראש' ולחשוב, יחד עם ה', על צרכי העולם כולו.

כעבדים וכעם הרחוקים מהמלך, קבלת המלכות נעשית בעיקר מתוך פחד ויראה, ציות והכנעה

עצמית למלך רם ונישא. אך כמלכה הנישאת למלך, היחס הוא בעיקר אהבה ושמחה.

אנו יוצאים מהצרכים האישיים ופונים 'להגדיל ראש' ולחשוב יחד עם ה' על צרכי העולם כולו.

ורחוק, אלא מתוך רוממות רוח ושמחה, כשותפים למלכות ולהנהגה.

בראש השנה, נעורר אצל ה' חשק למלוכה, נשמח, נתייפה ונתקשט, נריע לכבודו בשופר ונהפוך אותו למלך, שמתאהב באשתו-המלכה ויחד הם מולכים על העולם כולו.

ואולי נתחיל כאן מעצה ראשונה, למלך דווקא: חז"ל אומרים שכל חתן וכלה דומים למלך ומלכה. עד מתי? מקובל לומר שכל עוד החתן מתייחס לכלה כמלכה – הוא מלך, וכל עוד הכלה מתייחסת לחתן כמלך – היא מלכה. אנחנו נתאמץ להמליך את ה', ונייעץ לו להתייחס לרעייתו כמלכה – לרומם אותה, לשמח אותה ולגלות את מלכותה.

לכן, עם התפילות על מלכות ה' בראש השנה, אנו מבקשים שוב ושוב: "וּבְכֹן תֵּן קְבוֹד ה' לְעַמְּךָ. תִּהְיֶה לִירֵאָיִךָ. וְתִקְוֶה טוֹבָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפְתַחֲוֹן פֶּה לְמַיְחֲלִים לָךְ. שְׂמֵחָה לְאַרְצֶךָ וְשִׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וְצַמִּיחַת קֶרֶן לְדָוִד עֲבָדֶךָ. וְעֲרִיכַת נֶר לְבֶן יִשְׁי מְשִׁיחֶךָ. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ".

רבי דוד מלעלוב כותב שטבעו של איש להימשך אחר אישה שמחה. לכן, הוא מסביר, אהב יעקב את רחל השמחה יותר מאת לאה, שעיניה היו רכות מבכי. אם נלך בדרך זו, כמלכה של המלך, עבודתנו בראש השנה צריכה להיות מתוך שמחה.

עלינו להכיר בחשיבותנו עבור ה'. כשם שהתיקון העצמי הוא התייפות והתקשטות לכבוד המלך, גם בקשת הסליחה בדרך חן ותחנונים היא במגמת פיוס והשכנת 'שלום בית' בין המלך והמלכה, בין ה' וישראל. זו המלכה שאינה באה מתוך הכנעה

לסיכום המסע:

עיקר עבודת ראש השנה הוא המלכת ה', ומי שחפץ להמליך את ה' נכתב ממילא בספרם של צדיקים גמורים.

בהמלכה שלושה שלבים:

תחילה אנו מתקנים את עצמנו, מתוך יראה וקבלת עול מלכות שמים, ושבים להיות עבדי ה'.

השלב הבא הוא עזיבת העבודה העצמית לשם מילוי רצון ה' במלוכה, 'התנדבות' להיות העם שעליו הוא מולך.

לאחר מכן, אנו 'עוברים צד' אל ה', הופכים למלכה ובכך ממליכים את ה', מתוך שותפות אוהבת, שמחה ופעילה במלוכה.

המאמר מעובד

מתוך החוברת 'נפלאות' ראש השנה תשפ"ב

bit.ly/NI_nitzavim_82

שנת אחדות רמזי תשפ"ג

שנה טובה מתחילה בסימנים טובים, כדברי הגמרא:
"סימנא מילתא... יהא אדם רגיל לאכול בראש השנה קרא ורוביא" -
סימני דרך לשנה טובה ומתוקה.
הנה כמה סימנים טובים לשנת ה'תשפ"ג
הבאה עלינו לטובה ולברכה

שנת הקהל

השנה) - "על כן יעזב איש את אביו ואת אמו וידבק באשתו והיו לבשר אחד". נחשב כעת את סכום שלושת הביטויים בגימטרייה: **יום אחד, מקום אחד, בשר אחד = 783, תשפ"ג!**

העולם שאנו חיים בו נראה לעינינו מפורד ומפורד, משתנה ומתחלף ללא הרף, פרטים ופרטי פרטים שונים ומשונים... אך יסוד האמונה הוא הפסוק "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד" - כל הריבוי מתאחד במקורו האלוקי! אחדות הבורא, שעליה אנו מכריזים בעיניים עצומות פעמיים בכל יום, מתבטאת בבריאה ב"יום אחד", "מקום אחד" ו"בשר אחד". נשים לב כי שם ה' המפורש, שם הויה (יהוה) שווה אחד-אחד, וממילא שלוש הופעות המילה "אחד" במעשה בראשית שוות "הויה אחד"!

ביום הראשון של הבריאה, תחושת האחדות הייתה כה מקיפה - אפילו מלאכים עוד לא נבראו, הייתה רק אלוקות טהורה, אחדות, עד שהיום עצמו נקרא "יום אחד" ולא "יום ראשון"; ביום השני החלה ההפרדה וההבדלה, שניות; ואז ביום השלישי האחדות חוזרת ב"מקום אחד". ביום השישי נבראו אדם וחווה, שניים הנראים כה שונים ובכל זאת מתאחדים והופכים ל"בשר אחד", הן בעצם הזיווג והן בילד המשותף.

עולם-שנה-נפש

ביתר עומק: לפי חכמת הקבלה (החל מ"ספר יצירה" הקדמון), המבנה היסודי של הבריאה

הייחוד העיקרי של השנה הבאה עלינו לטובה הוא המצווה המיוחדת לשנה זו, שנת 'מוצאי שביעית': "מקץ שבע שנים במעד שנת השמטה בחג הסוכות [סוכות של השנה השמינית]... תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם. הקהל את העם האנשים והנשים והטף... מצווה זו מסמנת את השנה כולה כ"שנת הקהל", שבה מודגש הערך של אחדות ישראל בכלל, ובפרט הקשר של העם המאוחד לתורת משה האחת והיחידה.

נוסף על כך, נהוג לתת סימן לשנה בראשי התיבות "תהא שנת...". השנה, מתבקש להמשיך ולומר "תהא שנת פלא גדול", כאשר הפלא הגדול ביותר הוא ביאת המשיח, המכונה "פלא יועץ". יהי רצון שהמשיח יהיה המלך הקורא את התורה באוזנינו במעמד "הקהל" השנה!

אחדות ה' בסיפור הבריאה

נמשיך לסימן עיקרי במספר השנה, תשפ"ג - 783. כאן נשתמש בחשבון הגימטרייה של פסוקי התורה (אחת המידות שהתורה נדרשת בהן) ונמצא כי המספר 783 מוביל אותנו למושג האחדות בבריאת העולם. המלה "אחד" מופיעה שלוש פעמים במעשה בראשית: ביום הראשון, "ויהי ערב ויהי בקר יום אחד"; ביום השלישי, "יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד"; ובסיפור בריאת האדם, השייך ליום השישי (הוא ראש

איש פלא

אכן, כל אחד מכיר את ה' באופן ייחודי, לפי שורש נשמתו ולפי סגנונו, לפי השער המיוחד לו. ובכל זאת, למרות ריבוי ומגוון ההופעות, ה' אחד - בדיוק כמו בפסוק "שָׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד": "ה' אלקינו", לכל אחד 'האלקים הפרטי' שלו כביכול, אך "ה' אחד". את התודעה הזו מנחיל בשלמות אותו "איש פלא" שאנו מייחלים לבואו ב"תהא שנת פלא גדול", הוא המשיח, אשר כל האנושות תבוא ללמוד ממנו את סוד האמונה באחדות ה'.

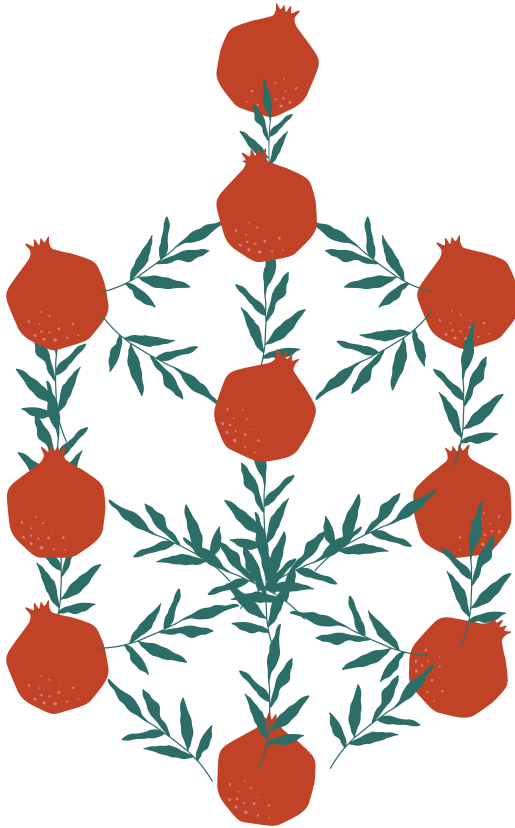
"שמע ישראל" מתחיל בנו, עם ישראל, המסוגלים לקלוט את הקול האחד בתוך הריבוי של הבריאה, אך הבשורה הזו עתידה להגיע אל כל בני האדם. "שמע ישראל, ה' אלהינו", כעת רק אנחנו מכירים באמת באחדות

ה' - אך לבסוף יהיה "ה' אחד" גם בהכרת העמים כולם. "וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא יְהִי ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד".

מכונה "עולם, שנה, נפש": עולם הוא ממד המקום, שנה היא ממד הזמן, נפש היא האדם בעל ההכרה והמודעות - ושלושת אלו יחדיו מרכיבים את כלל המציאות הנבראת. כעת, "יום אחד" הוא ממד הזמן-השנה; "מקום אחד" הוא ממד העולם-המקום; ו"בשר אחד" הוא ממד הנפש-האדם.

במאמר מוסגר: המדע המודרני מסייע להבנה כי עולם-שנה-נפש הם מארג אחד. בין המקום והזמן יש יחסי גומלין הדוקים, וכמו שיש אורך ורוחב ועומק כך הזמן הוא 'ממד נוסף' והמציאות הפיזית היא למעשה מרחב של 'חלל-זמן'. גם נפש האדם, ההכרה של הצופה-המתבונן, משפיעה על המציאות עצמה. אם כן, המודעות

של האחדות מתייחסת לכל ממדי המציאות: בממד הזמן "יום אחד", בממד המקום "מקום אחד", ובממד הנפש "בשר אחד".

מעובד משיעור בעלון "נפלאות" לראש השנה תשפ"ג

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסוּע כחוכרת 'נפלאות':

❑ לפני הסליחות צריך לעשות דמיון מודרך של שיחת דוד המלך ונתן הנביא – לשמוע שאומרים לי "אתה האיש!", להודות מיד ש"חטאתי להוי" ואז לשמוע "גם הוי' העביר חטאתך לא תמות".

❑ צריך 'לסגור חשבון' בסליחות (לשון רבים) – אני סולח לך ואתה סולח לי. כשאני אומר "חטאתי להוי'" ולוקח אחריות – ה' לוקח את האחריות עלי. כשאני סולח לה' – גם הוא סולח לי.
[מתוך השיעור 'סליחות עם דוד המלך']

❑ היום הראשון של ראש השנה הוא "יום תרועה" – מריעים לה', תרועה שמטילה אימה וחרדה, וממליכים אותו. היום השני הוא "יום הזכרון" – את מה זוכרים? את מה שעשינו אתמול – את המלכת ה' של היום הראשון.

❑ בדרך כלל היום השני רגוע יותר מאשר היום הראשון, כמו זוג שאחרי שנגמרה החתונה עם כל המאמץ וההתרגשות – רוצים למחרת לשבת לצפות בסרט החתונה, להזכר מה היה (וכך לגלות גם פרטים שלא נודעו כלל לבני הזוג בשעת מעשה...). הזכרון מעמיק את החוויה שהיתה, מאפשר להסתכל עליה ברוגע ובישוב הדעת ולהפנים.
[מתוך השיעור 'שני ימי המלכה']

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם?
הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל
צרו קשר כעת:
bit.ly/news_niflaot
7"א17: itiel@pnimi.org.il

